

Konservativ men intressant tolkning

Stjärnor på Skottorps slott

Dödsdansen

av August Strindberg
Regi och produktion: Görel Crona
Musik: Janne Schaffer
I rollerna: Anders Axelson, Johannes Brost, Görel Crona, Henrik Norman
Skottorps slott

Finns det lyckliga människor? Frågan ställs av Edgar och eftersom Edgar skapats av August Strindberg får väl svaret antas vara nej. Men man kan ju alltid skratta åt eländet.

Nog fnissas och skrattas det en del på Skottorps slott, där Görel Crona upp för Dödsdansen. Att den spelas just i Stenstallet är särskilt sublimt, eftersom en av de mera kuriösa och traderade frågeställningarna kring Edgars hälsotillstånd är om han har ett kalkhjärta eller stenhjärta. Kanske är hans fysiska åkomma - alla ska vi ju ändå dö - mindre belastande än den mentala.

Men Johannes Brost är redan vid en första anblick kongenial med kaptenen som aldrig blev major, militären som tog blivande hustrun från teatern och berövade hennes drömmar. Han kan framstå som en bedagad enväldshärskare, en stackare som sover med stövlarna på, en fyrkantig familjefar som medelst telegrafan kommunicerar med de bägge barnen i stan, alltså Stockholm. Samtidigt är hela hans kropp och väsen fyllt av teatralitet

PSYKOLOGISKT INTRESSANT. På ytan är detta ingen radikal tolkning av Strindbergs pjäs, snarare en rätt konservativ sådan – men den är ändå psykologiskt intressant, skriver recensenten. Bild: Lina Salomonsson

och sanningslidelse.

Mot honom, och med, står hustrun Alice. De skall snart fira silverbröllop, 25 år på ön som kallas "Lilla helvetet".

Crona gör rollen, i egen regi. Men hon klarar biffen, i varje fall bildligt, bokstavligen är skafferiet nämligen tomt. Paret verkar varken kunna betala slaktarens räkning eller behålla tjäntefolket.

När Kurt (Henrik Norman) gör entré kompliceras

dramats drag av sylvass och repliksnabb undergångsunderhållning, samt får hela föreställningen en släng av triangeldrama. Kurt är två saker parallellt: gammal vän till Edgar, Alices kusin och kurtisör. Han är redlig och rättsskaffens.

Men saknar han inte också kontakten med de strindbergska drifterna och gifterna? Är han, när allt kommer omkring, inte bara en kalv på retroaktivt grönbete, en katalysator?

En naiv hare? Förmodligen.

Äktenskap som håller i ett kvartssekel är numera att betrakta som anomalier. Ändå håller hundratusentals par fast vid varandra, år efter år, decennium efter decennium. Med betydande sannolikhet hade Alice ett sekel senare emellertid lämnat Edgar, långt innan dödsdansen dragit henne in i de destruktiva virvlarna.

På ytan är detta ingen radikal tolkning av Strindbergs pjäs, snarare en rätt konservativ sådan. Men den fixerar något psykologiskt intressant: hur två verbalt förslagna och intelligenta människor trots inbördes olikheter blir lojala med varandras tillkortakommanden och idiosynkrasier.

Äktenskapet är väl per definition en dödsdans.

JAN KARLSSON